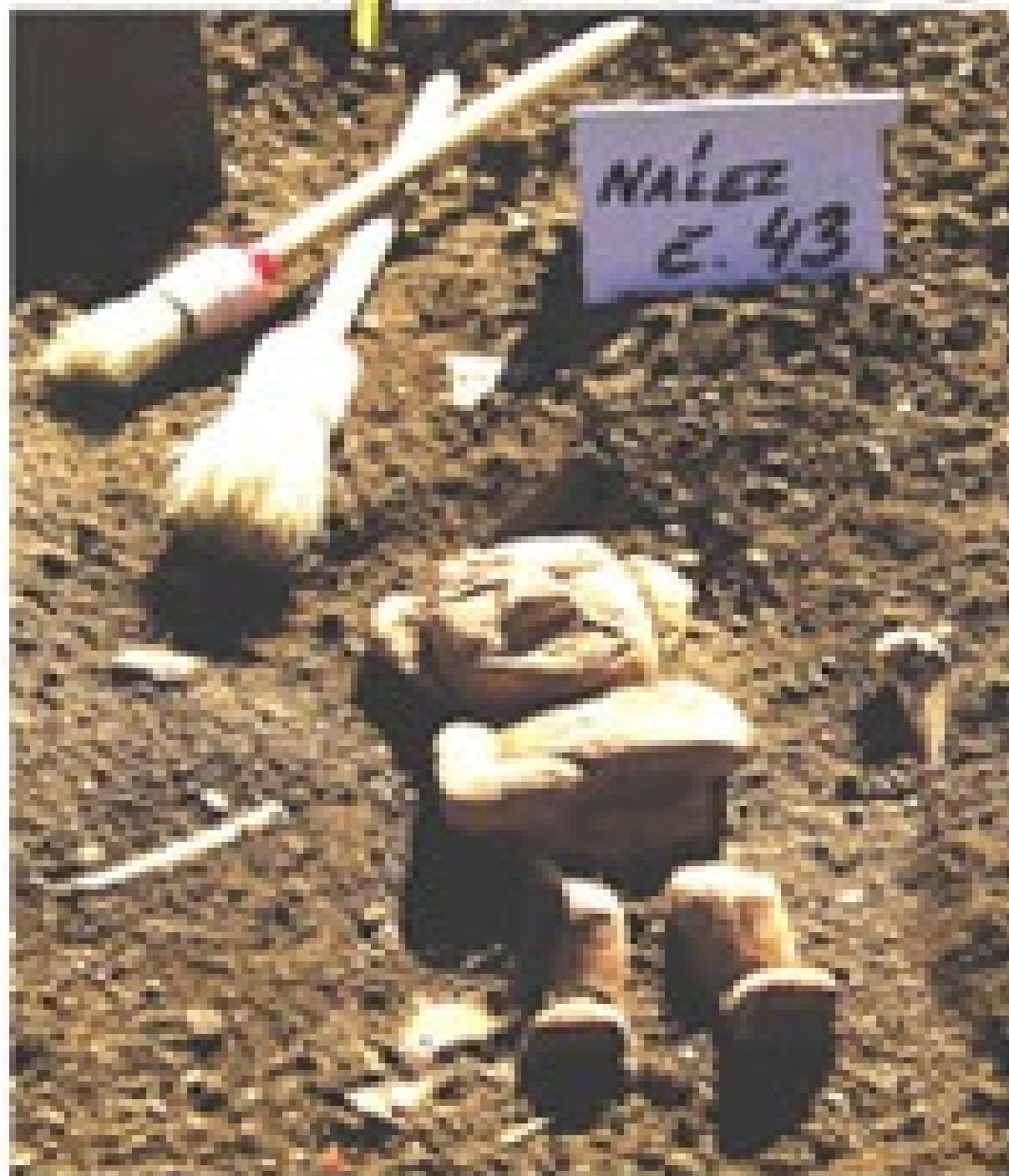

2017

Trapsavec

SHOWING TRAPPORE LITERARY SOUTH, 2017

TETATO NOC BYLA ZVLÁŠTNÍ

Pro běžného pozorovatele by působila vcelku obyčejným, všedním dojmem. Nezaujala by asi ničím zvláštním. Avšak v mých očích byla zkrátka jedinečná.

Pozorovala jsem je z lesa, ze samého okraje, což bylo mnohem dál, než kam bylo povoleno vkročit. V tuto chvíli mi ale krev v žilách zpívala, že toto za malý risk stojí, že není nic zlého, když se pouze stanu svědkem toho, po čem zvědavá stránka uvnitř mé duše tak prahne. Proto jsem dávno překonala pomyslnou hranici bezpečna, vyklouzla z nitra hvozdu a ukřývala se za jediným vzrostlým stromem. Ten mohl také znamenat jediný rozdíl mezi tím, zda dnešní noc přežiji či nikoli.

Na strach však nezbýval prostor.

To hlavní, co upoutalo mou plnou pozornost, byli lidé. Spousta lidí skrývajících své tváře pod širokými krempami klobouků – už jen to by se mělo stát příčinou mého útěku. Pokaždé, když jsem do lidské tváře byl jen z dálky nahlédla, to pro mou existenci znamenalo nutnost spasit si holý život a běžet tak, jako by dotyčný den měl být mým posledním – což se totiž mohlo převelice jednoduše stát, zahlédli-li mě, tu planoucí bělostnou tečku v přítmí stromů, snažící se co nejrychleji dostat z jejich smrtícího dosahu.

Nyní... něco bylo jinak. Jindy vážně stažené tváře nejnebezpečnějších tvorů se nyní uvolnily, zpoza obvykle pevně semknutých rtů vyklouzly zuby ve šťastném úsměvu. A přestože něco ve mně se při tom pohledu ježilo a domnívalo se, že se jedná o hrozbu, bylo to něco nového, něco, co mi nedovolilo odvrátit se.

Sledovala jsem se dlouhou dobu, vskutku. Za ty dlouze se táhnoucí minuty, dokonce hodiny, jsem se stala svědkem spousty věcí, o nichž se mi nesnilo ani v nejzvláštnějších snech. Avšak to, co se mě dotklo nejvíce, byl zpěv.

Slyšela jsem, jak se desítky hlasů v náhlém hrobovém tichu sjednotily v jeden, zatímco se jejich pohledy upíraly na oslnivě bělostný kus látky, třepotající se v rytmu toho, jak si s ní pohrával divoký vítr. Desítky

pohledů, včetně mého, se rázem přikovaly k tomu kusu látky – k vlajce –, načež se spustila melodie, při které začal svobodomyšlný maják pomalu stoupat do výšky za zvuků celých desítek lidských hlasů.

Zpívali dlouho, dokud i poslední hlas neumkl v náhlém uctivém tichu.

A na to, jak dokonale sehraní byli, zareagovala má mysl, která věděla, kde předtím se stala svědkem něčemu podobnému.

Ozvali se jako na zavolanou.

Stála bych takto a sledovala je snad donekonečna, nebýt táhlého chóru mnohonásobného vytí, jež zaznělo kdesi za mnou, hluboko v lesích. Povědomý vlčí zpěv, hlásající celému světu, že se nedají zkrotit, že se nedají ničím podmanit. Jednotlivé hlasy se navzájem proplétaly, tančily a nutily mou krev radostně plesat.

Lidskou rasu, tu neustále udivující existenci, jsem nechala za sebou a dlouhými skoky jsem se vydala zpátky do hlubší části lesa. Hodila jsem své srdce před sebe a bleskurychlým tempem se jala ho následovat. Tam do stínů, ke svým...

Karolína Křenová

1. místo + Malý Trapsavec – Próza do 23 let